

LIBRIS

We know
books

STEVE BERRY

RETEAUA , ÎMPĂRĂTULUI

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

PROLOG

BAVARIA, GERMANIA
SÂMBĂȚĂ, 8 IUNIE
10.40 A.M.

Danny Daniels se bucura de libertatea de nu mai fi președintele Statelor Unite. Fără îndoială, îi făcuse plăcere să aibe o funcție atât de prestigioasă. Și vreme de opt ani își îndeplinise misiunea cât de bine putuse. Cu toate acestea, de fapt, iubea viața așa cum se desfășura ea acum. Când era capabil să se deplaseze de voie. Să meargă oriunde voia. Să facă ce dorea.

Refuzase protecția Serviciului Secret după încetarea mandatului, pentru că avea acest drept, susținând că dorea să îi scutească pe contribuabili de taxe. Însă adevărul era că nu îi plăcea să aibă în jur dădace, pentru că foștii președinți nu reprezentaseră niciodată o amenințare pentru cineva.

Desigur, era recunoscut.

Acesta era apanajul poziției deținute.

Așa cum îl învățase mama lui, când se întâmpla asta, se arăta politicos și comunicativ. Însă aici, în sudul Bavariei, într-o dimineață de duminică ploioasă de la sfârșitul primăverii, șansele de a fi recunoscut erau firave. Și, pe de altă parte, mandatul lui expirase în urmă cu șase luni. Practic, în politică, o asemenea perioadă

echivala cu o eternitate. Acum era senator la primul mandat pentru statul Tennessee. Și venise aici ca să ajute un prieten.

De ce?

Pentru că acesta este rostul prietenilor.

Găsise cu ușurință secția de poliție din Partenkirchen. Orașelul montan era atât de aproape de Garmisch, încât era dificil de spus unde se termina un municipiu și unde începea celălalt. Edificiul din granit se înălța în interiorul spațiului fostului stadion olimpic construit, din câte știa el, în 1936, când Germania a găzduit pentru ultima oară Jocurile Olimpice de Iarnă. Dincolo de el, în depărtare, pantele alpine veșnic verzi, pline de pârtii de schi, nu mai aveau prea multă zăpadă.

Venise să discute cu o femeie care fusese reținută din ordinul expres al cancelarului Germaniei. Numele acesteia era Hanna Cress. Cu o zi în urmă, o anchetă a Europolului dezvăluise că era cetățeană a statului Belarus, fără cazier. Totodată, se aflase din surse on-line că deținea un apartament într-o clădire de lux din Minsk, un automobil Mercedes Clasa C și călătorise în afara țării de origine de paisprezece ori în anul anterior, fără să evedențieze clar ce ocupație avea.

Din câte se părea, nimeni nu o instruisese în arta discreției.

Se întâmpla ceva deosebit, intuiția îi spunea asta.

Îndeajuns de important, încât vechea lui prietenă, cancelarul Germaniei, îi solicitase sprijinul.

Lucru care îl atrăsese. Faptul că cineva avea nevoie de el îi dădea o senzație plăcută.

O găsisse pe Hanna Cress într-o încăpere mică pentru interogatorii, care nu avea ferestre, în schimb, lumina era orbitoare și podeaua pardosită cu gresie de o culoare ternă. Intrase singur în cameră și închisese ușa, după ce ceruse ca nimeni să nu urmărească sau să înregistreze discuția lui cu ea, precizând că acestea erau instrucțiunile date de cancelar.

– De ce sunt reținută? a întrebat ea pe un ton nepăsător, vorbind engleza în mod mulțumitor.

- Cineva a socotit că acesta ar fi locul cel mai potrivit pentru a ne cunoaște.

Danny nu voia ca ea să îl domine.

Ea scoase încă un nor de fum din țigaretă.

- De ce a trimis un fost președinte american ca să discute cu mine? Situația asta nu te privește.

El a făcut un gest din umeri și s-a așezat, după care a pus pe masă un plic galben închis.

Iată că fusese din nou recunoscut.

- Nu mai sunt președinte. Sunt un simplu cetățean.

Ea a pufnit în râs.

- E ca și cum ai spune că aurul e un metal comun.

Bună replică.

- Am venit în Germania ca să predau un plic, a spus ea, arătând spre el. Nu ca să fiu arestată. Iar acum, un fost președinte american vrea să discute cu mine?

- S-ar părea că este ziua ta norocoasă. Mă aflu aici ca să ajut o prietenă. Pe Marie Eisenhower.

- Veneratul cancelar al Germaniei? Chiar pe *Oma*?

El a zâmbit auzind acea poreclă. Bunică. A națiunii. O referire atât la vârsta ei, cât și la perioada de timp cât Eisenhower avusese funcția de cancelar. În Germania nu există limite de mandat. Rămâi în funcție atâta vreme cât te vor oamenii. Practic, lui Danny îi plăcea acest sistem.

Ea a mai savurat un fum tras din țigaretă, după care a stins chiștocul în scrumieră.

- Ai venit să discutăm. Hai să vorbim. Și după aceea poate mi se dă drumul să plec.

Acea femeie apăruse cu o zi în urmă în Garmisch pentru o întâlnire care fusese stabilită după o serie de e-mailuri către biroul cancelarului, venite din partea unui anume Gerhard Schüb. Ideea fusese de a transmite o serie de documente de la Schüb prin intermediul lui Cress. Lucru care s-a întâmplat. Asta explica prezența

plicului. Apoi Cress fusese arestată. De ce? Bună întrebare, la care cancelarul, vechea lui prietenă, nu îi răspunsese destul de mulțumitor. Dar cine era el ca să pună la îndoială metodologia? El se mulțumea să participe la acea acțiune.

– Cine e Gerhard Schüb? a întrebat el.

Ea a zâmbit, iar expresia de pe fața ei a evidențiat o vânătaie de pe partea dreaptă a feței. Pata vineție întina trăsăturile ei altfel plăcute. Avea pielea albă ca laptele, iar linia gurii și a nasului o făceau să fie atrăgătoare într-un mod ciudat, deși ochii ei albaștri erau încrețoși și sugerau distanțarea.

– E un om care încearcă să ajute, a spus ea.

Acesta nu era un răspuns.

– Te mai întreb o dată. Cine este Gerhard Schüb?

– Un om care știe multe. A făcut semn către plic. Și vă oferă o părticică din ceea ce cunoaște.

– Dar de ce nu vine personal să vorbească?

– Nu vrea să fie găsit. Nici măcar de *Oma*. A tăcut câteva clipe. Și nici de foști președinți. Femeia l-a privit pătrunzător. Nu înțelegi nimic din toate astea, adevărat?

În ciuda insultei, Danny a surprins mesajul nerostit.

Sunt mai multe lucruri decât vrei să știi.

– Există oameni și lucruri din trecut care încă au înțeles și astăzi, a spus ea. Un mare înțeles. Așa cum va afla cancelarul german – dacă urmărește această pistă. Spune-i lui *Oma* să insiste pentru a fi victorioasă.

– Spre ce?

– Spre victorie.

Un răspuns ciudat, însă el l-a ignorat. A ridicat plicul.

– În el este o filă cu numere pe ea. Arată ca niște coordonate GPS. Adevărat?

Ea a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Din câte mi s-a spus, e un loc pe care trebuie să-l vizitați.

– De ce?

Ea a ridicat din umeri.

- De unde să știu? Eu sunt doar un mesager.

- Nu te-ai ostenit să vorbești despre asta ieri.

- Nu am avut ocazia. După ce am fost arestată și lovită peste față.

Asta explica vânătăia.

- Am citit celelalte documente din plic, a spus el. Se referă la lucruri care s-au întâmplat de mult. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Hitler. Naziști.

Ea a râs scurt și superficial.

- E uimitor ce înțeles poate avea istoria. Fii atent, fostule președinte, s-ar putea să afli lucruri noi.

El și-a dat seama că femeia avea să creeze probleme.

Însă el se specializase în lucruri dificile.

- Gerhard Schüb va fi instructorul meu?

- Herr Schüb nu vrea decât să vă ajute.

- În ce scop?

Ea a zâmbit.

- Să aflați adevărul. Ce altceva?

Femeia a întins mâna după pachetul de țigări. Danny a socotit că dacă ea va fuma încă una, s-ar putea să i se dezlege limba, de aceea i-a permis privilegiul. Ea s-a grăbit să aprindă țigara și, după ce a tras două fumuri lungi, a părut să se relaxeze.

Danny trebuia să afle mai multe.

În special despre originea documentelor din plic.

Apoi prima schimbare a apărut în ochii ei. O privire tristă și gânditoare, înlocuită brusc de spaimă, durere, apoi disperare. Mușchii feței i s-au contractat și contorsionat într-o expresie care anunța agonia. A scăpat țigara dintre degete. A dus ambele mâini la gât. Limba i-a ieșit din gură și s-a înecat, apoi a încercat să inspire. Saliva ei a devenit o spumă care i s-a scurs de pe buze.

Danny s-a ridicat în picioare și a încercat să îi sară în ajutor. Ea l-a prins cu ambele mâini de sacou și a căscat ochii îngrozită.

A scos o ultimă răsufare, după care capul i-a căzut într-o parte, iar muchii gâtului au cedat. Strânsoarea mâinilor ei a slăbit, și s-a prăbușit în față, fără să cadă de pe scaun. În aerul eliminat prin ultima ei expirație s-a simțit un miros vag de migdale amare.

Un miros pe care el l-a recunoscut.

Cianură.

S-a uitat lung la pachetul de țigări de pe masă și la chiștocul care încă fumea pe podea.

Ce naiba?

Și ce a vrut să spună cu...?

Kaizer.

CAPITOLUL UNU

REPUBLICA BELARUS

MARȚI, 11 IUNIE

8.50 A.M.

Cotton Malone a întrevăzut imediat semnele care anunțau necazuri. Așa și trebuia, pentru că el trăia în acea stare de pericol mai des decât și-ar fi dorit. De exemplu, astăzi. Ziua a început în mod destul de nevinovat, cu dejunul luat la superbul hotel Beijing. Un colț de Orient într-o țară care a făcut parte din fostul bloc sovietic. Așa cum se cuvenea, beneficia de servicii de clasă, deoarece în acea călătorie avea companie.

– Detest avioanele, a spus Cassiopeia Vitt.

El a zâmbit.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

Se aflau la 1 500 de metri altitudine și se îndreptau spre sud-vest, către Polonia. Pe sub ei defilau kilometri și kilometri de pădure nepopulată, orașele fiind puține și aflate la distanțe mari unul față de altul. Veniseră în est ca să îi facă un serviciu fostului președinte Danny Daniels, care apăruse la Copenhaga în urmă cu două zile și le prezentase o problemă. Cancelarul Germaniei căuta pe cineva pe nume Gerhard Schüb. O femeie din Belarus, pe nume Hanna

Cress, adusese în Bavaria niște informații incredibile, apoi fusese asasinată, dar nu înainte de a apuca să rostească un cuvânt.

Kaizer.

– *Credeți că voi doi ați putea face o călătorie până la Minsk să vedeți dacă puteți afla mai multe despre ea și/sau despre Gerhard Schüb?* îi întrebase Daniels.

De aceea închiriaseră un avion și în dimineața zilei precedente zburaseră din Danemarca până la Minsk și făcuseră investigații toată ziua.

Lucru care atrăsese atenția asupra lor.

– Crezi că putem ieși teferi din țara asta? a întrebat Cassiopeia.

– Aș zice că șansele sunt jumi-juma.

– Nu-mi place procentajul ăsta.

El a zâmbit.

– Până acum am reușit.

Abia scăpaseră din hotel după sosirea miliției care îi căuta. Reușiseră să ajungă la aeroport cu puțin înaintea următorilor, dar descoperiseră că avionul cu care sosiseră cu o zi în urmă fusese confiscat. Așa că a făcut ceea ce ar fi făcut orice vânzător descurcăreț de carte, care fusese cândva ofițer de informații la Departamentul de Justiție al Statelor Unite, și a furat un alt avion.

– Chiar detest avioanele, a repetat Cassiopeia. Mai ales cele în care abia te poți mișca.

Numărul de aparate de zbor fusese limitat, iar el alesese un GA8 Airvan. Fabricat în Australia. Cu un singur motor, având aripile cu montanți exteriori, totul din metal, și cu o formă ciudată, asimetrică. *Cam pătrășos și semănând cu o cutie* ar fi fost o descriere mai potrivită. Proiectat pentru piste neamenajate și aterizări în zone rurale. Zburase cu un asemenea aparat în urmă cu câțiva ani, și îi plăcuse. La modelul acesta, cele opt scaune din spate dispăruseră, realizându-se o cabină ceva mai spațioasă. Reclamele pictate pe fuzelaj confirmau faptul că acest aparat se folosea pentru zboruri de viteză și fusese ușor să îl pornească fără cheie.

Malone a urmărit-o pe Cassiopeia privind pe fereastră, spre sol.

- Nu e chiar rău, a spus el.

- Totul e relativ.

Ea arăta splendid. Amestecul de gene latine și arabe dădea naștere unor femei extraordinar de atrăgătoare. La asta se adăugau inteligența și istețimea, plus curajul de leoaică, iar aceste calități o făceau irezistibilă. Puține lucruri o deranjau, însă ura frigul și, dacă el detesta spațiile închise, ea detesta înălțimile. Din păcate, niciunul din ei nu putea evita asemenea neplăceri.

- Știi unde ne aflăm? a întrebat ea.

- Cred că la nord de Brest, care se află exact la granița cu Polonia. Speram să zăresc orașul undeva spre sud.

Apreciase din ochi cursul de urmat, păstrând soarele dimineții în spatele avionului și urmând o direcție spre sud-vest folosindu-se de busola de la bord. Dacă zburau prea departe spre nord, aveau să ajungă în Lituania, ceea ce le putea aduce noi necazuri. Ei voiau să ajungă în Polonia, în siguranța oferită de Uniunea Europeană. Comisia de Securitate a statului Belarus semăna foarte mult cu KGB-ul sovietic. Își păstrase până și numele, având și reputația de instituție care încălca principalele drepturi ale omului. Oamenii instituției se făceau vinovați de folosirea torturii și execuțiilor. De aceea Malone nu voia să simtă pe propria piele urmările unor asemenea metode de anchetare.

A ținut puțin strâns în mână palonierul, care ieșea din podea, și nu era prins de panoul de comandă. Avea o vizibilitate excelentă prin parbriz și geamurile laterale. În fața lor, cerul era senin, iar solul devenise o mare de copaci deși. Întunecat, un drum șerpuia printre copaci, trecând uneori prin dreptul câte unei case de fermă.

Iubea zborul.

Pentru el, un avion era ca o ființă în sine. Cariera lui trebuia să fie în domeniul zborului. Însă lucrurile se schimbaseră. Ceea ce, având în vedere meandrele din viața lui, părea o minimalizare a situației.

A verificat rapid indicatoarele de la bord. Viteza, 148 de kilometri pe oră. Combustibil, 170 de litri. Din punct de vedere electric, totul era bine. Comenzile răspundeau perfect.

Dedesubt a zărit în depărtare orașul Brest.

Perfect.

– Uite acolo reperul nostru, a spus el. Mai avem puțin până la frontieră.

Parcurseseră cei 194 de kilometri de la Minsk într-un interval rezonabil. După ce vor intra în spațiul aerian polonez, va găsi un aeroport comercial pentru a ateriza, după care vor părăsi țara cu primul zbor disponibil. Era mult prea riscant să folosească în continuare avionul furat.

A redus turația motorului, scăzând viteza de zbor, și a reglat flapsurile, permițând avionului să coboare până la 300 de metri. Voia să traverseze frontiera la mică altitudine, pentru a nu fi depistat de radare.

– Hai, că merge, a spus el.

A menținut compensarea stabilă, fără a face ca sunetul elicei cu două pale să varieze. Motorul părea să funcționeze fără să facă vreun efort deosebit. Aerul de la joasă altitudine a izbit aripile, dar acest lucru nu era ceva alarmant.

Apoi a văzut.

O explozie de lumină.

Printre copaci.

Urmată de apariția unui proiectil de sub coronament, îndreptându-se drept spre avion.

A tras de palonier și a făcut avionul să se încline pe o aripă, într-o manevră strânsă cu localizare, care a făcut aripile să ajungă aproape perpendicular față de sol. Din fericire, aparatul era rezistent și a putut face față virajului, însă viteza redusă a acționat împotriva lui, astfel încât a început să se prăbușească.

Proiectilul a explodat deasupra lor.

– Grenadă propulsată de rachetă, a spus el, acționând palonierul și silind clapeta de accelerație în față, sporind viteza. Se pare că n-au uitat de noi.

A redresat avionul și s-a pregătit să ia altitudine.

La naiba cu ideea de a evita depistarea de către radare. Erau atacați.

– Proiectile spre noi, a răcnit Cassiopeia, care se uita cu atenție prin parbriz.

– Unde?

– Sunt două. Din ambele părți.

Grozav.

A accelerat la maximum și a acționat flapsurile la un unghi care să permită ascensiunea aproape verticală.

Au urmat două explozii. Una a fost departe de aparat, fără să îi provoace vreo avarie, însă cea din stânga lor a făcut o gaură fumegândă în aripă.

Motorul a început să dea rateuri.

A dus o mână spre regulatorul de amestec de carburant și a închis rezervoarele din aripa stângă, sperând că va evita pătrunderea aerului în conductele de alimentare ale motorului. Continuau să ia altitudine, dar motorul a început să găfăie pentru a funcționa.

– Asta nu e bine, a spus Cassiopeia.

– Ai dreptate.

S-a zbatut să evite zdruncinăturile și trepidațiile, dar palonierul vibra între picioarele lui.

– Știi că nu vrei să auzi așa ceva, dar ne vom prăbuși.

CAPITOLUL DOI

Cassiopeia sigur nu voia să audă așa ceva.

Nici pe departe.

Avionul a continuat să zboare în condiții vitrege. Nu era un scenariu ideal. Cassiopeia și-a îndreptat privirea spre altimetru, și a observat că se apropiau de 1 000 de metri.

– De ce urcăm? a întrebat ea.

Cotton lupta cu comenzile avionului, care păreau să se opună la fiecare manevră.

– Pentru că urcăm în loc să ne prăbușim. Scoate-ți centura de siguranță și du-te în spate să vezi dacă există parașute.

Ea s-a uitat neîncrezătoare la el, dar și-a dat seama că nu era cazul să comenteze. El făcea tot ce putea pentru a-i menține în aer, și ea trebuia să îi fie recunoscătoare pentru asta. Și-a desfăcut centura de scaun și s-a eliberat din chingile de umăr.

Avionul s-a zdruncinat serios.

S-a prins de spătarul scaunului, apoi a mers împleticindu-se spre compartimentul din spate. De o parte și de alta a spațiului liber se aflau banchete. În afară de acestea, nu mai exista altceva.

– Nu văd nimic, a strigat ea.

– Caută în interiorul băncilor, i-a spus Cotton.

Cassiopeia s-a repezit spre latura din dreapta a avionului și s-a lăsat să cadă în genunchi. S-a prins de banchetă și a ridicat perna

lungă, care era fixată în balamale. Dedeșubtul ei era o parașută. A scos-o din compartiment, după care a trecut pe partea cealaltă a avionului și a ridicat perna de pe bancă. Nu a găsit nimic.

Doar o parașută?

Așa ceva nu era cu putință.

Cotton a continuat să lupte.

Comenzile pentru ruliu și tangaj păreau să răspundă, însă erau greu de manevrat. Trebuia să fie atent pentru a evita angajarea în limită de viteză. A retras flapsurile, ceea ce a ajutat la creșterea vitezei. Performanțele avioanelor erau apreciate în funcție de ceea ce transportau, încotro mergeau și cât de repede puteau ajunge la destinație. În condițiile existente, acest aparat se comporta nemai-pomenit de bine.

Racheta avariase aripa și suprafețele de comandă. După lovitură, combustibilul se scurgea, golind astfel o parte din rezervoarele pe jumătate pline pe care le avuseseră la decolare. Motorul a continuat să reziste, elicea nu mai mușca aerul, ci mai curând îl mângâia. Palonierul părea moale între picioarele lui Malone, ceea ce însemna că în timpul ascensiunii probabil cedase voletul de capotă. Cu toate acestea, a reușit să redreseze aparatul, echilibrându-l pozitiv la altitudinea de 1 200 de metri.

Și, în tot acest timp, au continuat să zboare spre sud-vest.

Dinspre sol nu au mai fost lansate proiectile, ceea ce, a sperat el, însemna că pătrunseseră în spațiul aerian polonez. Însă îi era imposibil să știe asta, pentru că la sol nu se vedeau decât copaci.

Palonierul i s-a smuls dintre degete, iar avionul a încetat să mai zboare. Indicatoarele de bord parcă înnebuniseră. Presiunea și indicatoarele de ungere cu ulei au arătat zero. Avionul se cabra ca un taur înfuriat.

- Nu există decât o parașută, a strigat Cassiopeia.

- Pune-o pe tine.

- Poftim?

- Fixează-ți parașuta aia blestemată.

Cassiopeia nici măcar nu atinsese până atunci o parașută, darămite să folosească una. Săritura cu o parașută dintr-un avion în zbor era ultimul lucru pe care ar fi crezut că îl va face în această viață.

Podeaua de sub tălpile ei a vibrat de parcă sub ea s-ar fi declanșat un cutremur. Motorul se chinuia să îi mențină în aer, însă atracția gravitațională se străduia să îi tragă pe amândoi spre sol. Și-a trecut brațele prin hamul de umeri, a adus chinga rămasă printre picioare și a făcut cataramele să se închidă cum trebuia.

- Deschide ușa laterală, a strigat Malone. Grăbește-te. Nu mai pot menține mașinăria asta în zbor multă vreme.

Ea a întins mâna spre zăvor și a făcut panoul ușii să culiseze pe șine, după care l-a fixat pe poziția deschis. Un val puternic de aer cald a năvălit în interior. Dedesubt, solul se derula cu viteză, deocamdată la mare distanță.

- Va trebui să sărim, a spus Cotton, încercând să acopere zgomotele din jur.

Cassiopeia auzise bine?

- Nu avem de ales. Nu pot face avionul să aterizeze, și el nu va mai rămâne multă vreme în aer.

- Nu pot să sar.

- Ba da, poți.

Ba nu, pentru că nu știa cum. Fusesse destul de rău că se afla în avion în momentul incidentului. Asta o storsese de tot curajul. Dar să sară în gol? De la o asemenea înălțime?

IBDIS

We know

Cotton și-a desfăcut centura care îl ținea în scaun și s-a rostogolit din el. Rămas fără pilotaj, avionul s-a înclinat în față, apoi în spate. A mers împleticit spre Cassiopeia, și-a petrecut brațele pe după talia ei, îmbinându-și mâinile între parașută și coloana ei vertebrală.

Stăteau față în față.

Aproape.

A făcut câteva mișcări care i-au dus pe amândoi spre ușă.

- Cotton...

- Prinde în mână inelul de deschidere a parașutei, i-a spus el.

Numeri până la cinci, și după aceea tragi de el.

Ochii ei au exprimat groaza care o cuprinsese.

- Așa cum mi-ai spus tu cândva, când am intrat în panică, a zis el, acum suntem doar noi doi aici, și eu te țin în brațe.

A sărutat-o.

După care au sărit din avion.

Cotton mai făcuse salturi cu parașuta, dar niciodată în doi, ținându-se strâns de altă persoană, fără să fie prins în ham, fără ochelari de protecție și căzând de la o altitudine atât de redusă.

Imediat după ce s-au desprins de cabină, au început să se rotească. Un jet de aer arzător i-a biciuit fața și l-a făcut să asurzească. O senzație de uscăciune acră i-a zgâriat gâtulejul și i-a șters ochii. S-a simțit ca și cum s-ar fi aflat într-un tambur al unei mașini de spălat, pentru a fi uscat. Cu toate acestea, trebuia să își păstreze stăpânirea de sine și să spere că același lucru era valabil și pentru Cassiopeia, pentru ca ea să își aducă aminte să numere până la cinci și să tragă de cordonul de deschidere a parașutei. El nu putea face asta în locul ei, pentru că avea nevoie de toate puterile ca să își țină mâinile prinse în jurul corpului ei.

Roția lor s-a redus și el a observat avionul care se îndrepta spre sol. Trebuiau să se depărteze cât mai mult de locul dezastrului, iar asta nu părea a fi o problemă.

Brusc, și-a simțit capul tras spre spate, și amândoi au fost smuciți cu putere, iar asta însemna că, în cele din urmă, Cassiopeia numărase până la cinci. A văzut parașuta ieșind din sacul de spate, iar curelele de suspensie s-au întins când voalura a prins aer. Amândoi au fost azvârliți spre cer, după care s-au stabilizat, începând să coboare ceva mai lent spre dimineața care devenise tăcută.

– Te simți bine? a întrebat-o el, vorbindu-i la ureche.

Ea a dat aprobator din cap.

– Acum trebuie să întinzi mâinile și să tragi de frânghiile glisorului pentru a dirija parașuta, a spus el.

– Spune-mi ce să fac.

El a rămas impresionat de cât de bine rezista Cassiopeia. Acesta trebuia să fie cel mai mare coșmar al cuiva care suferea de acrofobie.

– Trage tare cu mâna stângă.

Ea i-a ascultat sfatul, iar coborârea lor a suferit un viraj pentru o apropiere mai abruptă. Malone voia ca parașuta să se îndrepte spre un luminiș pe care îl zărise, unde nu erau copaci. Aterizarea pe un teren dur părea preferabilă trecerii printre crengi de copaci.

– Trage mai tare, a spus el.

Ea l-a ascultat.

Însă se îndepărtau cam mult de ținta pe care el o stabilise.

Și nu mai aveau aer.

A hotărât să încerce singur, de aceea și-a desprins mâinile cu care o ținea din spate, prinzând imediat frânghiile glisoare ale parașutei, folosindu-și toată greutatea pentru a mișca voalura și pentru a-i modifica traiectoria.

Mai aveau doar câteva secunde de coborâre.

Malone se ținea strâns de Cassiopeia, răsucindu-se la fiecare mișcare, simțind că între el și prăbușirea spre moarte existau doar

zece degete. Cassiopeia a înțeles care era amenințarea, de aceea și petrecut brațele în jurul taliei lui și s-a ținut strâns.

El a apreciat acel gest. .

Și a continuat să tragă de frânghiile glisoare.

Au reușit să evite coroanele copacilor.

- Când atingem solul, să îți îndoi genunchii, a spus el. Nu cumva să opui rezistență la contactul cu pământul. Lasă totul să se desfășoare firesc.

Se apropiau de sol cu repeziciune.

- Acum, dă-mi drumul, a strigat el.

Și amândoi au atins pământul.

Ea a fost trasă de voalură. El s-a desprins de ea, aterizând pe partea dreaptă, după care s-a rostogolit pe solul pietros.

El s-a oprit.

Și a expirat, reușind să își relaxeze nervii încordați.

Se părea că nu-și fracturase nimic.

Era uimitor că organismul lui de aproape cincizeci de ani putea îndura o astfel de izbitură.

Cassiopeia stătea întinsă pe pământ, iar voalura se așeza treptat peste ea.

Malone a auzit o explozie în depărtare.

Era avionul.

Care se prăbușise undeva.